

Roberto Sendoya Escobar

Vraždy,
skryté milióny
a tajomstvo
tajnej služby.
Skutočná pravda
o mojom otcovi

Escobarov syn **Prvorodený**

IKAR

İKAR

Escobarov syn

Prvorodený

**Roberto
Sendoya
Escobar**

**Escobarov
syn **Prvorodený****

Preložil Peter Tkačenko

Patrick Phillip Witcomb
júl 1927 (Hull) - január 1993 (Surrey)
„Tato“, skutočný hrdina

Táto kniha sa zakladá na skutočných osobách a udalostiach, v záujme vyrozprávania príbehu však boli mnohé uvedené mená, miesta a udalosti predmetom umeleckej dramatisácie.

Copyright © Roberto Sendoya Escobar
(Phillip Witcomb) 2020

This translation of *Son Of Escobar: First Born*
is published by arrangement with Ad Lib Publishers Ltd.

Translation © 2022 by Peter Tkačenko

Jacket design © 2022 by Tomáš Cikán

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8316-9

Obsah

	Prológ	11
1. KAPITOLA	Tajná misia	17
2. KAPITOLA	Adopcia	26
3. KAPITOLA	Služobná cesta	36
4. KAPITOLA	Trúfalý projekt	53
5. KAPITOLA	Zrážka na obzore	62
6. KAPITOLA	Smrteľné fotenie	70
7. KAPITOLA	Stávky sa zvyšujú	76
8. KAPITOLA	Rodinné záležitosti	80
9. KAPITOLA	Hra na dve strany	95
10. KAPITOLA	Stretnutie	99
11. KAPITOLA	Aj ty si Escobar	110
12. KAPITOLA	Veľký risk	115
13. KAPITOLA	Na ostrí noža	118
14. KAPITOLA	Komu veriť?	127
15. KAPITOLA	Akí otcovia, taký syn	131
16. KAPITOLA	Odprataný	139
17. KAPITOLA	Peniaze v pohybe	158
18. KAPITOLA	Zrodil sa El Doctor	163
19. KAPITOLA	Audiencia u dona Pabla	167
20. KAPITOLA	Súkromný bankár	171

21. KAPITOLA	Budovanie impéria	175
22. KAPITOLA	Zrod monštra	177
23. KAPITOLA	Domy, ktoré postavil Phillip	185
24. KAPITOLA	Domov, sladký domov	191
25. KAPITOLA	Striebro alebo olovo	200
26. KAPITOLA	Noc, keď tiekla krv	202
27. KAPITOLA	Atentát	209
28. KAPITOLA	Vendeta	215
29. KAPITOLA	Odchod	217
30. KAPITOLA	Pravda	225
31. KAPITOLA	Posledné tajomstvo	239
	Epilóg	251
	Poďakovanie	263

Prolog

Mal som dvoch otcov. Ten, ktorého som oslovoval „tato“ (a hlboko som ho miloval), bol v skutočnosti môj adoptívny otec Patrick Witcomb. Poznal som ho ako anglického podnikateľa, ktorý svoju rodinu úspešne zaopatril v Kolumbii.

To však bola len polovica príbehu. Až po dlhých rokoch som sa dozvedel, že ako agent v utajení zároveň pracoval pre britskú spravodajskú službu MI6. Ani táto správa však pre mňa nebola najväčší šok.

Dozvedel som sa, že mojím biologickým otcom bol Pablo Escobar, najobávanejší gangster v dejinách sveta. Vídali sme sa len letmo a netušil som o našom pute – či o tom, že kedysi bol pripravený zabíjať, aby som sa mu vrátil.

Toto je príbeh o nerozlučnom pletenci životov mojich dvoch otcov.

Dobro a zlo. Svetlo a temnota. Tento príbeh obsahuje všetko.

Ako dieťa som o ničom netušil. Patrick, alebo Pat, ako mu všetci hovorili, bol pre mňa obyčajný otec. V našej krásnej kolumbijskej rezidencii sa síce objavovalo množstvo zbraní a diali sa tam čudné veci, môj otec však pracoval v spoločnosti, ktorá pre vládu tlačila bankovky a obchodovala s pancierovými autami, takže ako zamestnanec

bol cieľom útokov zločineckých gangov. Jednoducho to patrilo k nášmu životu, hoci som mal občas pocit, že nás násilie prenasleduje na každom kroku, a bol som vďačný, že ma neprestajne stráži ozbrojená ochranka.

Okrem toho ma otec niekoľkokrát zobral do Medellín, kde som sa zoznámil s mladším mužom, ktorý sa o mňa živo zaujímal – bol to Escobar. Jedného dňa som tiež videl, ako do lietadla nakladajú obrovské vrecia peňazí. Vtedy som nevedel o pochybných obchodoch, čo spájali túto dvojicu mocných mužov, ktorí ovplyvnili turbulentné dejiny Kolumbie – a o miliónoch dolárov, ktoré medzi nimi prúdili.

Mal som už dvadsaťštyri rokov, keď si so mnou otec – Pat – sadol, aby mi porozprával skutočný príbeh môjho nezvyčajného života. Bol rok 1989 a medzičasom som opustil kolumbijský domov a býval som v španielskom pobrežnom rezorte Sotogrande v oblasti Costa Del Sol neďaleko Gibraltáru. Aj keď som vedel, že som adoptovaný, vždy som bol Phillip Witcomb. Netrápilo ma to. Pat a jeho manželka Joan pre mňa boli odjakživa táto a mama. Povedali mi, že som sa narodil v Kolumbii, čo vysvetľovalo moje čierne vlasy a tmavšiu pleť, ale až do tejto chvíle mi tvrdili, že o mojich skutočných rodičoch sa nič nevie, a tým to pre mňa bolo vybavené. Teraz sa Pat chystal obrátiť mi svet naruby.

„Nepovedali sme ti všetko,“ spustil táto. „Nastal čas, aby si sa dozvedel celú pravdu.“

Prezradil mi, že som sa narodil ako Roberto Sendoya Escobar. Adoptovali ma z katolíckeho sirotinca. Matka mi zomrela a boli presvedčení, že otec sa voči mne vzdal akýchkoľvek nárokov. Vtedy mi vysvetlil, ako skrížil cestu Pablovi Escobarovi.

Tato dostal za úlohu založiť kolumbijskú pobočku spoločnosti De La Rue, ktorá sa zaoberala tlačením bankoviek. V rámci tohto poslania mal infiltrovať miestne kriminálne gangy, získať vplyv na krehkú kolumbijskú ekonomiku a posilať domov získané spravodajské informácie. Časť týchto informácií končila v britských tajných službách, najviac však z tejto dôkladnej, premyslenej a ničivo efektívnej operácie profitovali ich americkí kolegovia v CIA.

Otec mi vysvetlil, že ich pancierové autá sa často stávali terčom prepádov, pri ktorých sa útočníci zmocňovali zásielok čerstvo vytlačených kolumbijských bankoviek. Po jednej z týchto lúpeží otec získal informáciu, kde sa nachádzajú ukradnuté peniaze. S podporou londýnskych šéfov a pomocou príslušníkov britskej rozviedky zorganizoval odvážnu po zuby ozbrojenú výpravu s cieľom zmocniť sa ich.

Práve počas jednej z týchto krvavých výprav som sa ako bezmocné bábätko ocitol v úkryte zločineckého gangu a vyšlo najavo, že Pablo Escobar je môj biologický otec. Ten bol v tom čase len tínedžer a bezvýznamný kriminálnik, postupne však stúpал v zločineckej hierarchii, vďaka čomu sa stal užitočným zdrojom tajných služieb, ktoré chceli získať vplyv na čoraz mocnejšiu sieť kolumbijských gangov.

Písali sa šesťdesiate roky a obchodovanie s kokaínom bolo zatiaľ v plienkach. Nedalo sa predvídať, že jeho výroba a distribúcia sa stanú jedným z najvýznamnejších hospodárskych odvetví na svete. A nedalo sa ani vedieť, že tajné služby do takej zásadnej miery pomôžu gangom prekvitať a stvoriť kokaínové kartely, ktoré toľkým ľuďom prinesú veľa utrpenia.

Patova úloha sa v tom čase obmedzovala na ochranu záujmov jeho spoločnosti a poskytovanie spravodajských informácií domácim tajným službám. Vtom na scénu vstúpila postava, ktorá sa oveľa neskôr stala neslávne známa v medzinárodnom meradle. Tento ambiciózny Panamčan bol vtedy iba radový dôstojník, volal sa Manuel Noriega a otcovi nielenže asistoval pri tej osudnej misii, ktorá ho priviedla k Escobarovi, ale ďalej mu pomáhal pri obchodoch s kriminálnymi gangmi. Noriega s Escobarom boli podarená dvojka a spoločne prispeli k vzostupu pašovania drog na globálnu úroveň.

To, čo sa začalo ako skromná operácia s cieľom prispieť k bezpečnému prevozu oficiálnych bankoviek, prerástlo do nebezpečnej hry: márných pokusov mať pod kontrolou drogové gangy, ktoré vyrástli do netušených rozmerov a objem ich zdrojov začal presahovať celé krajiny. Kokaín, ktorý zaplavoval Spojené štáty, však americké tajné služby celé roky brali na ľahkú váhu. Konať sa podujali až v okamihu, keď kupovaním drogy začalo zo Spojených štátov, ktoré boli v tom čase najväčšou svetovou ekonomikou, odtekať nebezpečne veľa peňazí.

Kedysi primitívne zločinecké gangy medzitým prerástli do ohromných drogových kartelov, ktoré zarábali viac peňazí, než dokázali minúť. Keď som sa začal dozvedieť pravdu o svojom živote, Escobara sa zmocňovali obavy, že mu hrozí strata moci a na tajných miestach ukryl milióny dolárov. Keď mi to otec vyrozprával a naznačil, že pozná polohu niektorých skrýš, bolo toho na mňa naraz priveľa.

Až postupne mi ten príbeh začal pomaly dávať zmysel.

Celé roky ma trápili nejasné sny, z ktorých som si vybavoval výbuchy a ženský nárek. Súviseli nejako so sku-

točnými udalosťami, s tou otcovou ozbrojenou výpravou, ktorá znamenala moje vyslobodenie?

Spomenul som si na naše cesty do Medellín. Rozhovory s tým záhadným elektrizujúcim mužom mi náhle začali dávať nový význam. Žeby to bol Escobar? Môj biologický otec?

Nasledovalo množstvo rozhovorov, pri ktorých som pozorne počúval, ako mi otec pomaly odhaľuje skryté podrobnosti o mojom živote. O jednej časti príbehu sa mu rozprávalo osobitne ťažko – o tej, ktorá ma zaujímala najviac.

Odkiaľ vedel, že moja biologická matka zomrela?

Rozprávaním o smrti mojej pokrvnej matky otec otriasol mojím najhlbším vnútrom a prinútil ma pochybovať o všetkom, čo som si myslel, že viem o sebe, svojich zákonných zástupcoch a o ľuďoch, ktorí ma priviedli na tento svet.

To však nebolo všetko.

O mnoho rokov sa mi otec na smrteľnej posteli zveril s azda najsenzačnejším tajomstvom, ktoré uchovával – s indíciami o úkryte Escobarových legendárnych stratených miliónov.

Obsah nasledujúcich strán sa zakladá na informáciách od môjho adoptívneho otca Pata spolu s mojím rozsiahlym výskumom. Konečne môžem rozpovedať pravdivý príbeh svojho života. Všetky spomínané fakty sú skutočné, hoci som sa nevyhol dramatizácii udalostí a rozhovorov v súlade s tým, ako podľa mňa prebiehali.

Príbeh sa začína dňom, keď na mňa narazil Pat. Moju záchranu spôsobila náhoda, ktorá skrížila dráhy osudov Patricka Witcomba a Pabla Escobara a navždy nás spojila.

Tajná misia

Facatativá, Kolumbia koniec októbra 1965

Spolu s vychádzajúcim slnkom sa na obzore objavili dva vrtuľníky.

Každý z novučičkových strojov US Bell UH-1, známych pod prezývkou Huey, bol vyzbrojený dvoma guľometmi M134 s kadenciou dvetisíc projektilov za minútu, ktorými ich krmil nábojový pás so štyrmi tisíckami nábojov. Okrem toho boli vyzbrojené dvoma granátometmi M75 kalibru štyridsať milimetrov a do každého viedol pás s tromi stovkami nábojov.

Oba vrtuľníky mali na palube šesťčlennú posádku čerstvo vycvičených príslušníkov kolumbijských špeciálnych síl. Vpredu na sedadle vedľa pilota sedel veliteľ. Vysoký, vyšportovaný Angličan Pat Witcomb tam pasoval asi ako dva vrtuľníky letiace nad inak pokojnou krajinou. Patovi sa nechcelo veriť, že velí tejto misii. Kým nezačal pracovať pre ctihodnú spoločnosť De La Rue, pôsobiacu v oblasti tlače bankoviek a poskytovania bezpečnostných služieb, ktorú v devätnástom storočí založili v Londýne, ledva videl vrtuľník zvnútra. Odvtedy býval poverený čoraz nebezpečnejšími úlohami. Takmer celý výcvik absolvoval za pochodu pri práci v teréne.

Rýchlo zistil, že Kolumbia je násilná krajina. Keď nedávno vyhodili do vzduchu jedno z jeho obrnených áut, zomreli pritom dvaja ochrankári a ďalší boli zranení.

Bol to jeden z najhorších incidentov, ktoré zasiahli spoločnosť De La Rue, poverenú výrobou kolumbijských bankoviek a ich bezpečnou distribúciou po krajine. Automobil bol zničený pri prevoze peňazí a tento incident mal pre firmu závažné následky. Nešlo len o odcudzené peniaze – aj keď suma dosahujúca hodnotu stoviek tisícok dolárov nebola zanedbateľná –, ale o vyslaný odkaz. Rôzne gangy zápasiace o moc a vplyv boli presvedčené, že môžu beztriestne zaútočiť na De La Rue, a tým nepriamo aj na samotné srdce kolumbijskej ekonomiky. Bola potrebná razantná reakcia, a keď vo firme získali informácie o pôsobisku tohto gangu, boli odhodlaní vrátiť mu úder.

Pilot sediaci vedľa Pata ukázal dopredu na skupinku domov na úpätí kopca. Pat ich porovnal s poskytnutými leteckými snímkami. Prikývol. Dorazili na správne miesto. Obzrel sa k vojakom pri guľometoch a raketometoch v nástupnom otvore a k posádke v druhom vrtuľníku za nimi. Kývol na mužov, ktorým sa od odletu z hlavného mesta Kolumbie Bogoty nezavreli ústa, a ukázal im zdvihnutý palec. Pri pohľade na Patov signál zmĺkli a v očakávaní zovreli zbrane. Kým vyrazili, Pat si vravel, že jeho operácia pripomína mlat pripravený na rozlúsknutie orecha, a keď pohľadom znova premeral ospalú dedinu pred nimi, iba sa v tom utvrdil. Ich ciele nebudú tušiť, čo ich zasiahlo.

„Jastrab dva, tu Jastrab jeden, prepínam,“ odrapotal Pat do vysielачky.

„Jastrab jeden, tu Jastrab dva, prepínam,“ ozval sa zo slúchadiel hlas so silným prízvukom. Patril územčistému mužovi s poďobanou tvárou v druhom vrtuľníku.

Bol to Manuel Noriega, zatiaľ len vo funkcii dôstojníka panamskej armády, ale už v tom čase mal mimoriadne vysoké ambície. Do Kolumbie ho vyslali pomáhať v oblasti spravodajstva a pre Pata bol užitočným spojencom v neprehľadnom priestore, kde sa stretávajú záujmy štátu a súkromných podnikateľov. V tej chvíli z Noriegu sálala radosť, že sa môže zapojiť do akcie.

„Jastrab dva, cieľ v dohľade. Pripravte sa na útok.“

„Rozumiem, Jastrab jeden. Prepínam a končím.“

Klesli o päťdesiat metrov a Pat ukázal smerom k malej čistine pred prvým domom a Noriegovi, ktorého oslovoval kódovým označením JB, odkazujúcim na jeho obľúbenú značku whisky Justerini & Brooks, cez vysielачku oznámil svoj úmysel. Pohľad mal prilepený na ošarpaný dom s dvierkami vedúcimi na ulicu. Vtom zachytil pohyb a na ulici sa objavila dvojica mužov v obnosenom oblečení. Keď sa vrhli späť k dverám, v tvárach im videl vydesený výraz.

Vietor z vrtule zvířil oblak prachu. Len čo vrtuľníky dosadli na zem, z bočných otvorov vyskákali vojaci a rozbehli sa priamo k domu. Chýbalo im len zopár metrov, keď sa vo dverách opäť zjavili tí dvaja muži, no tentoraz mali v rukách útočné pušky. Lenže kým ich vôbec stihli odistiť, zložila ich salva výstrelov útočiacich vojakov. Keď sa v okne objavila tvár, nasledovala ďalšia salva guliek.

„Toľko k minimálnym stratám,“ zhodnotil Pat, ktorý kričal, aby ho JB počul cez hluk roztočených vrtúľ. Do akcie sa zapájali z úzadia a po bokoch mali dvojicu príslušníkov pre osobnú bezpečnosť v modrých uniformách, ktorí plnili funkciu ochrankárov.

JB pokrčil plecami. „Hovoril som vám, že keď budú chcieť vojnu, budú ju mať.“

Vojaci sa rozdelili na skupiny, časť z nich zamierila k zadnej časti budovy, časť do nej vnikla cez predné dvere a ďalší zaútočili na susedné budovy. Útočníkov privítala streľba.

Pat sa rozhladol a pocítil rešpekt voči nepriateľovi. Vybrali si nezvyčajné útočisko. Reakcia gangu však nenechávala priestor na pochybnosti, že poskytnuté spravodajské informácie boli presné. Domce na úpätí kopca azda pôsobili ako ospalá roľnícka dedina, táto žatva však stála za bitku.

JB s Patom za ochrankármí kráčali prašnou cestou, ľahké samopaly mali pripravené na streľbu. V zadnej časti jednej budovy zachytili pohyb. Ozvala sa ďalšia dávka zo samopalu. Dvaja vojaci z budovy vyniesli veľké čierne vrece. Pat prikývol. Spoznal jedno z chýbajúcich vriec, v ktorých v De La Rue prevážali bankovky, a teraz si po ne prišli. Zlodeji sa neunúvali ani len vybrať peniaze z firemných vriec. Gestom vojakom naznačil, aby korisť uložili do vrtuľníka, a keď za sebou začul výstrely, inštinktívne sa vrhol na zem. Zvrtol sa a zbadal, ako z jedného domu pri ceste vyrazila šesticca mužov. Ledva si však všimol nové nebezpečenstvo, gangstrov skosila paľba jedného z vrtuľníkov. Pat vyčkal, aby sa presvedčil, že sa neobjavia nepriateľské posily, potom sa oprášil a so svojím tímom pokračoval vpred. Akcia sa menila na masakru.

Zastavili pri vchode do budovy. Zvnútra počuli krik, z ktorého mu tuhla krv v žilách. Najprv vošiel ochrankár, ktorý dal Patovi znamenie, že môže bezpečne vojsť dnu. Keď s ostatnými vošiel dovnútra, na zemi zbadal roztriahnutého muža – alebo to, čo z neho zostalo – v kaluži vlastnej krvi. Obkročmo na ňom sedel jeden z kolumbijských vojakov, pažbu pištole zabáral do rany po guľke na pleci a reval mu do ucha.

Patovi bolo na prvý pohľad jasné, že na vypočúvanie je neskoro.

Naznačil vojakovi, aby ustúpil. „*Muerto*,“ prehodil – „mŕtvy“ – a svoje slová podčiarkol pohybom ruky po hrdle. Vojak sa upokojil a vstal. Pat potreboval vedieť, či jeho muži objavili viac peňazí. „*El dinero?*“ spýtal sa. Vojak pokrčil plecami, no jeden z jeho kolegov mal lepšiu správu. Pat sa dozvedel, že vojaci našli ďalšie vrecia, všetky plné bankoviek. Získali živého zajatca, ktorý im pri vypočúvaní povedal, kde je zvyšok koristi, a prezradil totožnosť svojich kumpánov. Misia splnená. Aspoň sa zdalo. Táto čeliadka otrhaných lupičov a hrdlorezov si nabudúce dobre rozmyslí, či podmiňuje ďalšie pancierové auto z flotily De La Rue.

Vtom zvonka zahrmela strelba, vzápätí však zbrane stíchli a rozľahlo sa nervózne ticho. Zvonka doliehal len šum roztočených listov vrtuľníka, ku ktorému sa pridala osamelý výkrik *claro*, čo malo znamenať, že vzduch je zasa „čistý“. *Zostal niekto nažive?* zauvažoval Pat.

JB akoby mu čítal myšlienky, lebo ochrankárom dal pokyn, aby sa pustili do prehliadky objektu. Pat si doprial chvíľu, aby si ešte raz prezrel muža, čo mu ležal pri nohách. Hoci naňho pre krv takmer nebolo vidno, pôsobil mladistvo, možno bol ešte tínedžer. Pokrútil hlavou. Veď sú to ešte deti. Ako sa priplietli do chlapských záležitostí?

Z niektorej miestnosti doľahol osamelý výstrel a Pat sa strhol. Zrejme ďalšia smrteľná rana. Vojaci si museli dávať pozor. Zatiaľ sa úspešne vyhýbali akýmkoľvek zraneniam. Posledné, čo potrebovali, bol nejaký napohľad mŕtvy blázon, ktorý sa rozhodne na posledný hrdinský odpor. Dúfal, že jeho muži rátaajú so všetkým.